

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

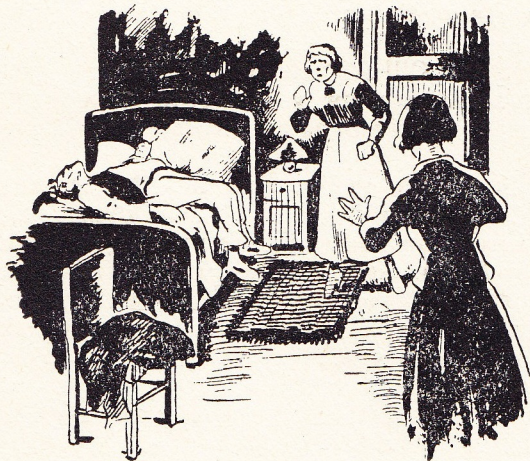
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

BEROEMDE PROCESSEN.

DE BLOEDIGE MAND.

De bloedige mand stond daar, aan de voeten van de voorzitter Gilbert, een magistraat met wereldcultuur, koelbloedig, afgemeten. Een mand van de beul Sanson. De mand onder de guillotien, gereed om het afgehakte hoofd op te vangen.

Rechts de juryleden en de advocaat-generaal Mancel, moedig en zijn bewijsvoeringen op een hoogstaand beroepsgeweten steunend. Links de twee betichten tussen gendarmen: twee vrouwen. De ene uitdagend, mager, met harde, ijskoude ogen, gehuld in een uit de mode geraakte toilette. De andere mollig, elegant, jeugdig. Als haar verdiger, een grootmeester in de welbespraaktheid, de advocaat de Moro Giafferi, één zenuw, vastbesloten tot een hardnekkige strijd. Naast hem meester Raymond Hubert, lenig en wilskrachtig.

De zaak Bessarabo stelde in de tweede helft van de maand Juni 1922 de vele rond dit tijdstip losgebroken schandaalzaken in de schaduw. Het slachtoffer: een internationale «rasta», een Roemeense Israëliet Weissmann, bekend onder de naam Bessarabo, zich bewegend, nu eens te Braila, dan eens te Mexico-City, te Vera Cruz of te Pantruche, ten slotte een zakenman uit het Parijse Quartier Saint Georges. Op zekere dag verdween Bessarabo uit de circulatie. Later vond men zijn lijk terug, ineengedrongen, omwikkeld in ondoordringbaar goed, in de beruchte mand. Een auto reed met haar vracht naar de Gare du Nord, later naar de Gare de Lyon, daarna bracht men haar weder naar het Square La Bruyère, met een bevel

haar naar de Gare de Nancy te voeren, terwijl de twee betichte vrouwen zich naar de villa van Bessarabo te Montmorency zouden begeven. Die mand bevatte anders niet dan papieren, verband houdend met bespiedingszaken. Zo ten minste luidde de uitleg van de beide vrouwen. In werkelijkheid had er nooit wat anders in gelegen dan het stoffelijk overschot van de vermoorde.

De eerste betichte: de vrouw van Bessarabo, Marie-Louise-Victorine Grones, geboren te Lyon in 1868, was een bejaarde matrone, die aan literatuur deed, in het rijk der Muzen als Héra Myrtil bekend stond, en die er een flauwe «salon littéraire» op nahield, een midden waar men zich verveelt, theeafkooksels opslurpt en oudbakken geworden taartjes eet.

De tweede betichte: Paula, haar dochter, was een kind uit een eerste huwelijk, geboren in Mexico. De aanleiding tot de misdaad: jaloersheid van een bedrogen echtgenote beweerde de eerste betichte. Zich meester maken van een betaalorder ener waarde van 600.000 fr. veronderstelde de beschuldiging.

Wie had de misdaad bedreven? Tussen beide vrouwen bestond een geheim, een niet op te helderen geheim. Reeds tijdens de derde zitting had Mevrouw Bessarabo haar dochter het stilzwijgen opgelegd en was de tweede betichte ineengestort, huilend, haar zakdoek op de lippen gedrukt.

Alles was gezegd, de getuigen hadden verklaard wat zij beweerden te weten, het requisitoir was uitgesproken, de advocaten hadden gepleit. En die pleidooien waren meesterstukken. De zenuwen van alwie zich in de gerechtszaal bevond waren gespannen.

Toen zou een vraag, een eenvoudige vraag, de bond tussen beide vrouwen verbreken.

Vaderlijk stelde de voorzitter Gilbert een laatste vraag:

— Paula, hebt ge niets meer voor uw verdediging te zeggen?

Toen rees Paula op, en met omfloerste stem, gebroken, betichtte zij haar moeder:

— Ik werd gewaar dat ik opgesloten zat. Toen heb ik geroepen en mama is komen openen. Toen ik in de toilettekamer kwam, zag ik mijn schoonvader dwars over het bed uitgestrekt liggen. Dan heeft zij mij bevolen: «Zwijg Paula. Het is niets. Rechtvaardigheid is geschied. Er was geen uitweg, het was, hij ofwel ik. Begrijpt ge, Paulette? Dan heb ik geschoten.» Daarna heeft mama mij bevolen de mand te halen, de mand die boven stond!

Even een stilte, dan een snikken.

— Heren van de Jury, ik heb «dat» niet mogen aanraken.

En met «dat» werd het lijk bedoeld.

«Dat», het woordje dat heel de zaal ontroerde. Zoveel afkeer voor de dood kan alleen bij een schuldeloos wezen aanwezig zijn.

Mevrouw Bessarabo reageerde met geen woord om zich te verdedigen. Meer zelfs, zij spande zich in om de jury uit te dagen. Zij scheen dronken van moederlijke liefde. Het leek wel of zij zich wou slachtofferen om haar kind te redden. Dan werd het vonnis uitgesproken: Twintig jaren dwangarbeid voor de moeder. De dochter vrijgesproken.

De ene opgesloten te Rennes, in de hel der stilte. De andere te Parijs in een stad vol werelddrukten.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT.

I.

NIJDIGE WRAAKLUST.

Het was een duistere avond in de maand December van het jaar 17... De wind loeide hevig en dreef de zwarte wolken, die de hemel bedekten, over de afnemende maan.

Het had reeds enige dagen sterk gevrozen, maar nu scheen de donkere lucht en de holle westenwind dooi of sneeuw aan te kondigen: nochtans was het bitter koud en de wegen zo eenzaam mogelijk.

In de steeds aangename Vlaamse velden en bossen bracht het guur jaargetijde een droeve verandering te weeg en op akelige plaatsen een onheilspellend uitzicht; zo bestond toentertijd een plaats op het gehucht Schaarbeek, dicht bij de heerbaan van Aalst naar Gent gelegen, waarvan de ligging in een onstuimige winternacht bekwaam was om een zenuwachtig of bijgelovig mens het haar te berge te doen rijzen en het bloed in de aderen te doen stollen.

Het was een klein kasteel, omzoomd door een brede vijver en voorzien van twee ronde torentjes, op welker spitsen de ijzeren windhanen draaiden, die nog sporen droegen van hun vroeger verguldsel.

De toegang tot deze woning was omzoomd door grote eikenbomen en op geringe afstand vandaar stonden de galg en het rad, waaraan in vroeger tijd de misdadigers terecht werden gesteld.

Toen nu bij nacht de wind hilde, de ijzeren weerhanen op de torenspitsen van het kasteel deed krassen, de vervroren takken van de bomen tegen elkander joeg en de geraamten van de gehangen dieven en moordenaars aan de galg deed rammelen, was dergelijk schouwspel, bij somber maanlicht, bekwaam om het gemoed van de stoutsten aan het wankelen te brengen.

Ondanks de grimmige koude, naderde een ruiter, op een flinke draver gezeten, dit eenzaam oord. Vast zat hij in de zadel; hij had een fiere houding, en al was hij in een zware rijmantel gewikkeld en zijn hoed tot over de ogen getrokken, om zich zo goed mogelijk tegen de wind te beschutten, toch kon men gemakkelijk raden, dat deze persoon een man was van goeode afkomst.

Inderdaad, deze ruiter was Jonkheer Hendrik van Heverboom, tweede zoon van wijlen Wilfried van Heverboom, die eigenaar was geweest van het kasteel, en het, stervende, aan zijn oudste zoon, Lodewijk, broeder van Hendrik, had nagelaten.

Nu keerde hij terug, na twee jaar afwezig te zijn geweest, om in het buitenland een rechtsgeding te vervorderen, waar bijna gans het vaderlijk erfdeel van zijn broeder van afhing.

Eervol trok hij terug, na alles behoorlijk te hebben in orde gebracht.

Jonkheer Hendrik verkeerde in sombere gedachten; voordat hij uit Weenen, in Oostenrijk, zijn terugreis kon ondernemen, had hij de dood vernomen van zijn broeder, voor wie hij zich zoveel moeite

had getroost, en dit begon hem veel stof tot nadenken te geven.

De twee broeders hadden, alvorens te scheiden, elkander ten stelligste beloofd, nooit te zullen trouwen, maar eendrachtig met het inkomen, dat hun vader nagelaten had, te leven; en nu had hij gelijktijdig vernomen dat Lodewijk, de overeenkomst vergetende, die zij onderling hadden gesloten, tijdens zijn afwezigheid in de echt was getreden met een zeer jonge vrouw, die hem, één jaar vóór zijn dood, een zoontje had geschonken.

In die tijd ging, gewoonlijk, gans de nalatenschap van een vader over aan de oudste zoon, en Hendrik zou nu als enige erfgenaam van zijn broeder kunnen optreden hebben, ware deze, zijn belofte indachtig, niet getrouwd.

(Wordt vervolgd).